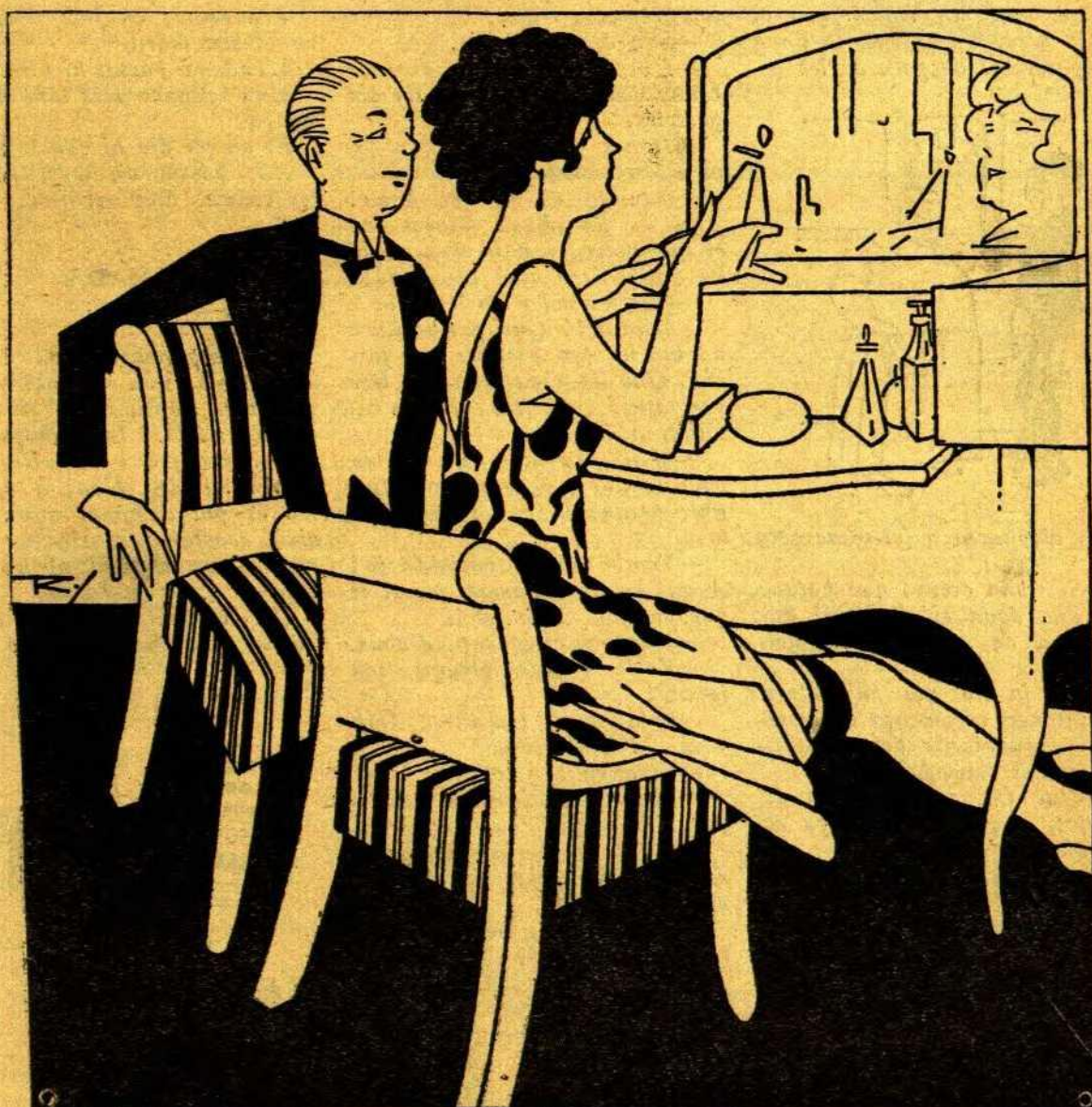

PAPITIU

—Jo, mai de la vida em casaria amb un home sense estimar-lo.
 —I si un milionari la pretengués?
 —L'estimaria molt!

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 5—
Estranger 2 45

Pagament a la botreta

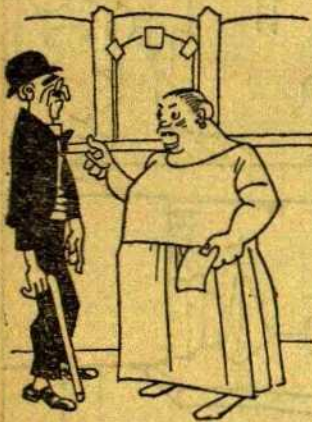
Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

Disbauxes confidencials

LA DONA QUE VA A TREURE LA CEDULA

Com que no convé que el marit perdi un jornal, la dona compareix al despatx de les cè-

dules disposada a fer-se respectar.

—Si s'han cregut que perquè sóc una dona en faran el que voldran, de mi, ja estan ben frescos!

Això ja ho diu en entrar. Tren tanda i comença a fressar i neguitejar-se perquè la finestreta és tancada.

—Què fan aquesta colla de dropos, que no obren? Ja els arreglaria, jo, ja!...

L'urbà s'hi acostava amablement i la prevé.

—Senyora tinga compte amb el que diu! Fallen diez minutos para la hora.

Aleshores agafa conversa amb els veïns de cua i els explica el seu marit què fa, els menjars més difícils de pair, la sort que té de tenir de fer coneixença amb una germana de les víctimes del crim del carrer del Rec, ço que li permet poder explicar tal com va anar, etc.

A les dotze, quan ja s'ha ba-

rallat amb l'urbà, cinc contribuents i un empleat, li arriba el torn. L'empleat, calmos, fa uns números i diu:

—Són disset i mitja.

—I ara! Que està de broma? L'any passat me'n vaig fer set pessetes.

—Doncs aquest any se'n farà disset i mitja.

—Aquesta sí que és bona! Això és un abús! Vostès fan el que volen, i amb això no hi ha dret! Però això s'acabarà...

—Que les vol o no les vol?

—Mira-le'! Que per ventura no me les fan prendre per força? Que es creu que les trec per afició, jo, les cèdules?... Criatura...

—Miri, senyora: si no les vol, deixi-les, però no entretingui, perquè la cua s'impacienta.

—També em despacio jo! A qui he de reclamar, jo, si el que em fan és un abús?

—Jo no en faig cap, d'abús.

—Vostè i tots plegats són iguals!

—Vaja, prou! Un altre! Amb vostè ja hem acabat!

—Escanyolit!

—Vagi-se'n, senyora, vagi-se'n! Un altre!

—Si no fos perquè tinc massa educació, li clavaria el cistell entre cap i coll!

—Però, encara no és fora? Què espera, aquí?

—No sé quin sant em detura...! Quan puc tornar, que ara no porto prou quartos?

—Quan vulgui.

—Però no hauré de fer cua, oi?

—Sí, senyora, sí...

Aleshores la dona que va a treure la cèdula esclata. No hi valen urbans, ni empleats, ni benemèrits contribuents. Enves-

teix la finestreta i el pobre empleat va a parar tres taules més avall. L'escàndol és molt gros.

L'endemà, en lloc d'ella hi va el seu marit.

L'endemà passat hi torna ella. Una setmana més tard hi torna ell.

El darrer dia hi van tots dos.

...I, passat un mes, paguen les cèdules amb recàrrec.

LA TEMPORADA TEATRAL :: ::

La temporada teatral ha començat amb una empenta que fa renàixer l'optimisme fins als desenganyats. La inauguració de «Novetats» i de «Romea», han estat dos plens a vessar. No es pot demanar més. Però això acostuma a succeir cada any i nosaltres ja no en fem cas.

Les empentes no comencen fins al desembre. Quan la gent

ja ha estrenat els trajes d'hivern i s'ha saludat en tornar de fora, l'empresari sofreix un desengany. El teatre no sembla el mateix, no restant altres fidels que la claca. Na claca, malgrat

al pati de butaques no ni hagi ni una ànima, obliga l'autor a sortir a saludar a l'acabament de l'obra, i l'endemà els diaris no tenen altre remei que fer-ho constar.

Però com que els autors poden viure d'illusions, però l'empresari no, passades les festes de Nadal el teatre resta per llogar i la companyia se'n va a fer bolos.

EL CAVALL BALLARI

El cavall ballari no s'equivocava mai.

Seguia el compàs com un ballari consumat. A nosaltres ens tenia intrigats. Semblava impossible que en el cap d'un animal hi pogués haver tanta intel·ligència.

Un dia, però, en sortir del teatre, observàrem com M. Bittel·ligència. I no ens referim al genet.

rolle, el genet del cavall ballari, s'acostava al pianista i li donava un duro.

D'ençà d'aquell dia el cavall ballari ja no ens admira.

El que ens admira és el pianista.

Ara ja sabem qui el porta, el compàs.

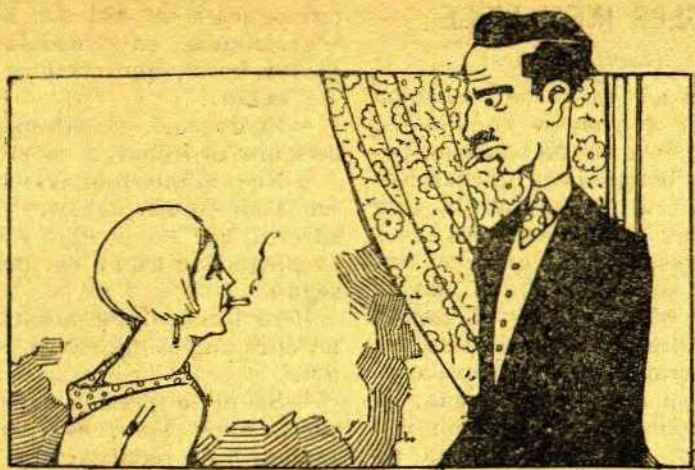
GUNDEMARO RECOLONS

CONTES JUEUS

Mayer va a casa del seu amic Oscar i el troba a taula amb el dit ficat dins d'una xicra amb aigua.

—Què fas?

—Psè! Coses modernes! El

—Sí, noi. Jo prefereixo la cigarreta. En canvi, la Mercè, la pipa. Ja veus si és pitjor.

metge m'ha manat que prenguéssim banys i estic provant d'avesar-m'hi.

La senyora Bloc dona a llum, però com que la cosa és lenta i no va tot bé com hauria d'anar, la llevadora té una gran idea: pren dues monedes de dues pessetes i les fa sorollar en el clot de la mà, al mateix temps que diu:

—Apa, maco, que són per tu!

I el part es resol ràpidament i amb tota felicitat.

Isaac i Lévy es troben a les trinxeres durant la guerra. Ambdós s'estranyen d'haver-se trobat i expliquen els motius:

—Jo m'he allistat perquè sóc solter i amo la guerra — diu Isaac.

—Doncs jo — diu Lévy, — perquè sóc casat i amo la pau.

Isaac i Moisès van amb el ferrocarril a Moscou, amb l'intent d'efectuar uns negocis.

Mentre dormen, són despertats per unes veus que exigeixen:

—Les mans enlaire!

Tots els viatgers obeeixen, estemordits, en veure deu revòlvers que els apunten.

Isaac tremola com una fulla. Moisès no pot aguantar les llàgrimes. De sobte, amb veu tremolosa i entre sanglots, Moisès prega:

—Si em deixéssiu baixar les mans una estona... Em fan un mal...

—Aquest pobre vell no sembla perillós — diu el capità dels lladres, que acaba donant-li el permís.

Aleshores Moisès es treu de la butxaca un bitllet de cent rubles i, dirigint-se a Isaac, li diu:

—Mira, Isaac, ara que me'n recordo: jo et devia cent rubles. Aquí els tens. Estem en paus.

El comerciant Blum es troba agonitzant i els seus fills li volten el llit.

—Ets aquí, Rebeca? — pregunta el moribund.

—Sí, marit meu; sóc aquí.

—I tu Sara, també hi ets?

—També, pare meu.

—I l'Isaac, també?

—Sóc aquí, pare.

—I en Bloc?

—Es al teu costat.

—Aleshores, qui s'ha quedat a despatxar a la botiga?

L'ANGLÈS INFAL-LIBLE

(Conte anglès)

Una nit vaig anar convidat a sopar a casa en Tom Weis, un anglès a qui no coneixia, però que li agradava aplegar força gent al voltant de la seva taula per poder narrar les seves aventures. Aquella nit érem uns trenta convidats, i, en havent sopat, vàrem passar al *fumoir* a prendre cafè. Escampats pel saló, formant petits grups, conversàvem a mitja veu, quan, de sobte, en Tom Weis, amb veu enèrgica i que no admetia replicar, cridà:

—Un xic de silenci, senyors, que vaig a explicar-los quelcom interessant.

Tothom va callar.

—El meu relat no serà llarg; però necessito que ningú no m'interrompeixi. No hi ha res que em molesti tant com una interrupció.

Tots ens comprometérem a romandre muts.

Tom Weis començà:

—La història que vaig a contar, és divertida en extrem, i va succeir fa molts anys, a la ciutat de Xicago. Tots els que in-

tervingueren en ella són morts, especialment en Paddock, un *jockey* borni, que era mig tocat del bolet...

—Perdoneu...—interrompé un dels que es trobaven en el saló.

—No m'interrompi — cridà en Tom Weis, furios.—Ja he advertit que no ho puc sofrir... Li prego que calli i em permeti seguir...

Però l'interruptor insistí. Era un altre anglès anomenat Johnston.

—Si m'he permès interrompre'l, amic Tom, és solament perquè vull rectificar un error que vostè ha comès...

—Jo no m'equivoco mai!

—Vostè s'equivoca en dir que Paddock és mort.

—No, senyor. Estic ben informat i insisteixo a dir que Paddock, l'antic *jockey*, és completament mort.

Johnston replicà:

—Miri si és mort, que aquest matí jo l'he saludat en aquest mateix carrer.

Tom Weis restà perplex.

—Ja n'està segur d'haver-lo vist?

—Tan segur com l'estic veient ara a vostè.

Tom Weis, lívid i desfigurat, no sabé què contestar, i, passada una estona, digué, dirigint-se a nosaltres:

—Senyors, deploro aquest incident; però, després del que ha succeït, jo no puc seguir explicant la meua història amb calma. Ho faré demà, si vostès em concedeixen l'honor de venir a casa meua a dos quarts de set en punt. Compto amb vostè, Mr. Johnston?

L'endemà, molt intrigats, compareguérem tots a casa de l'anglès orgullós. Quina sorpresa ens esperava? Quina seria la venjança que prendria contra l'imprudent que l'havia humiliat públicament la nit abans?

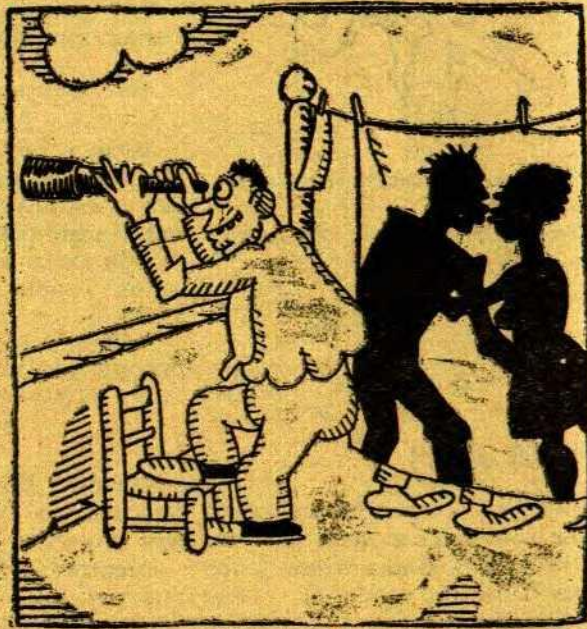
La nostra espera no fou llarga. Tom Weis comparegué i a l'instant començà la seva narració:

—La història que vaig a contar, és divertida en extrem, i va succeir fa molts anys, a la ciutat de Xicago. Tots els que hi intervingueren són morts, especialment en Paddock, un *jockey* borni que era mig tocat del bolet...

ADAGIS VELLs, IL-LUSTRATS DE NOU

Quien mal anda mal acaba

Quien más mira menos ve

—Això ja és massa!—exclamà Johnston.—Vostè és tossut com una mala cosa! Repeteixo que el *jockey* Paddock és viu!

—I vostè, com ho sap?

—Li repeteixo una altra vegada que ahir vaig saludar en Paddock en aquest mateix carrer, i, per tant, és viu!

—Doncs s'equivoca! En Paddock és mort. Imagini's si en puc estar assabentat, quan, jo mateix, aquest matí li he clavat set trets al mig del cap!

Seguidament Tom Weis acabà la seva història i es traslladà a la delegació per posar-se a disposició de la policia.

UNA CARITAT

Una caritat d'amor vaig demanà a la Tana; i ella, demostrant bon cor, a mon prec cedí, galana. Va passar una setmana, que jo em creia satisfet, però a la que feia set, tot ja estava tan canviat, que m'obligà la «caritat» caminà amb un bastonet!

CONFERENCIOMANIA

El senyor Gafarró és metge, curt de vista i conferenciant.

El primer és una carrera, el segon un defecte físic i el tercer un vici o defecte moral.

El Centre Moral Instructiu i Recreatiu és el seu camp d'operacions. N'hi ha donades més de mil. Ja no li queden assumptes per tractar.

L'altre dia plovia a bots i barrals, i el senyor Gafarró havia de donar una conferència, una altra conferència. Encara que té reuma, pogué més el vici que la malaltia; agafà un taxi i se n'hi anà. Eren tres quarts de nou, i ja hem dit que plovia...

Així és que arribà a dalt. Entrà al saló de la Junta i tot seguit es ficà al saló destinat a conferències. No hi havia ningú. Dic malament. Hí havia una persona, encara que semblava estrany. Una persona sola, que tenia l'heroisme d'esperar-se dreta en un recó de la sala, contemplant un quadre. El senyor Gafarró s'hi acostà i, ensuamant-la més que mirant-li, li digué:

—Caram! Escolti: és veritat,

havia de donar la conferència, però com que és vostè sol, si li sembla, no la donaré...

—Ah! No la donarà?

—Oh! Ja veurà, com vulgui; la veritat és que està anunciada, sí, senyor; de manera que, si vol, la donaré...

—Oh! Per mi... m'és igual. Faci com millor li sembli. Com que jo vaig per hores...

Era el cotxer, que havia pujat per a no mullar-se.

EL PRESENT DE NOCES

L'amic Xirinacs es casava, i en Manel estava preocupat perquè no sabia quin present de nocces li faria que fos útil i econòmic. Sobretot econòmic, puix en Manel no era home de gaires possibles.

Abans de decidir-se i per millor orientar-se, en Manel consultà el cas amb uns quants amics comuns.

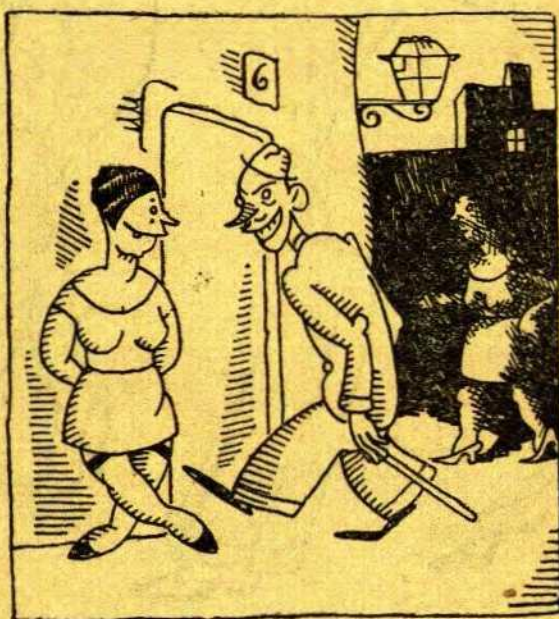
—Jo li regalo un joc de culletes de cafè per a dotze persones—li digué en Llagostera.

—Jo, ahir li vaig enviar un

ADAGIS VELS, IL-LUSTRATS DE NOU

Vale más pájaro en mano que ciento volando

Vaya yo caliente y riase la gente

servei de te per a vint persones—li digué en Palaudàries.

—Jo li faig present d'una vaixella per a trenta persones—li digué en Rafecas.

—Ja ho tinc!—exclamà en Manel arrencant a córrer.

I l'endemà mateix envià el present a en Xirinacs.

Un preciós colador per a més de dues mil persones.

LA XICOTA INFIDEL

Quan li ho varen dir a en Llorens, es quedà de pedra... Que la seva promesa l'enganyava?

Si no podia ésser!

Però li donaren tants pèls i senyals de la cosa, que gairebé el dubtar era impossible.

I decidí venjar-se.

I amb aquest objecte, carregà el revòlver i es dirigí al lloc on l'hi fregien.

Era cert!

L'escena que va veure no li deixava lloc a dubtes.

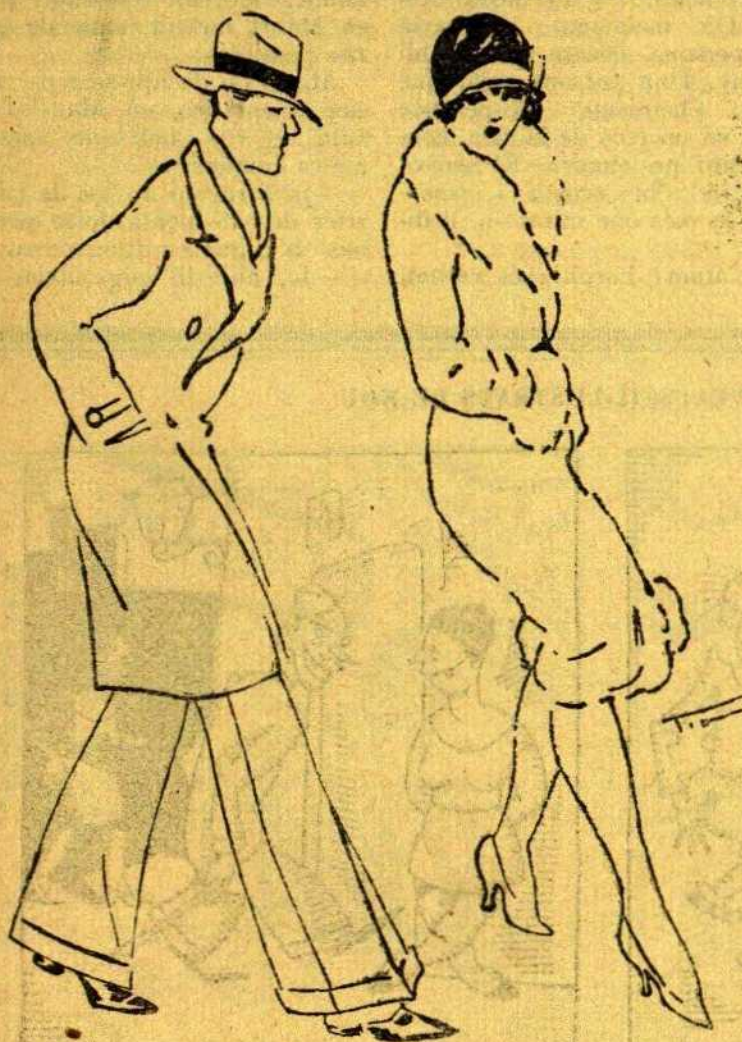
Allí va trobar la seva xicota amb un fulano i en la més completa intimitat.

I, foll de ràbia, cec de gelos, va dir:

—Què és, això, Maria?

I la Maria, serenament, li va respondre:

—Que no ho veus? És un home!...

—No insisteixi. Sóc casada.

—Caram! Jo també. Veu com Déu ens ha fet per entendre'ns?

UN «TRUC» PRACTIC

En Rufilauxes, malgrat tenir una posició molt envejable, anava sempre deixat, fet un veritable captaire. Especialment el barret era una cosa sorprenent: de forma antiquada, repelat, ple de pegadella.

—Però, Rufilauxes—vam dir-li dies passats, —quin dia et compraràs un barret nou?

—Mai!

—I això? Que és una prome-tença?

—No. Aquest barret és la clau de la meva independència.

—No t'entenc.

—Molt senzill: calcula que la meva dona va dir-me l'altre dia que no sortiria mai més amb mi mentre portés aquest barret... Amb això, figura't si he de renunciar a aquesta ganga...

L'endemà, un servidor comprà un barret vell al carrer d'en Trenta.

COSTUMS DE MORERIA

Sabut és que a Moreria les dones van tapades amb un vel que sols els deixa veure els ulls.

En Corrons, que tornava de fer un viatge de recreu per aquells indrets, ho explicava.

—El vel no se'l treuen mai en cap lloc on poden trobar-se amb un home.

—Així, doncs, dins de l'harem no el porten?

—No, però sempre el tenen a punt.

—I si entra de sobte un home a l'harem i les veu sense el vel?

—Oh! Aleshores elles se'l tiren de seguida...

UN CASORI DESFET

—Mamà! Vagi'm a demanar la Lluïseta!

—Però, fill meu: de debò estas decidit a casar-t'hi?

—L'estimo molt.

—Però, t'hi has pensat bé?

—Sí, mamà.

—Doncs, mira: per la teva

felicitat ho faré, perquè, la veritat, la família d'ella no m'agrada gaire. Té diners, però és molt poc fina...

—Però la Lluïseta és un àngel!

—Demà hi aniré...

En efecte, l'endemà donya Consol Pou de la Figuereta de Corriols i Badia Sisquellas, molt tocada i posada, anà a trucar a casa el senyor Quim, exmagatzemista de pixo-palo, i demanà per veure els senyors. El senyor Quim i la Tuies, sa muller, la reberen a la sala.

—Servidora — començà a dir donya Consol — ve a veure'ls obligada per les circumstàncies.

—Sí?

—Sí, senyors. Venia per la mà de la seva filla...

—Ah! Sí!

—N'estaven enterats, oi?

—Ja ho crec!

I, aixecant-se, el senyor Quim cridà:

—Lluïsa! Noia! Surt, que hi ha la manicura!

Donya Consol Pou de la Figuereta de Corriols i Badia Sisquellas s'aixecà i se n'anà, ofesa en el més pregon de sa dignitat.

I es va desfer el casori.

CONTES INSTANTANIS

—No, café no ens en dongui.

—Que la desvetlla, potser?

—Al meu marit, sí, i després jo no dormo.

—I vostè, senyora Tuies, per què no s'ha casat?

—Perquè mai he trobat cap home que m'anés bé...

—En Tonet volia abraçar-me al mig del carrer i li he dit que això no estava bé.

—I què?

—Mira, li he donat la meva adreça!

—Oh, senyoret! I si tinc una criatura?

—Paula! Si guanyen més les dides que no les cambres!...

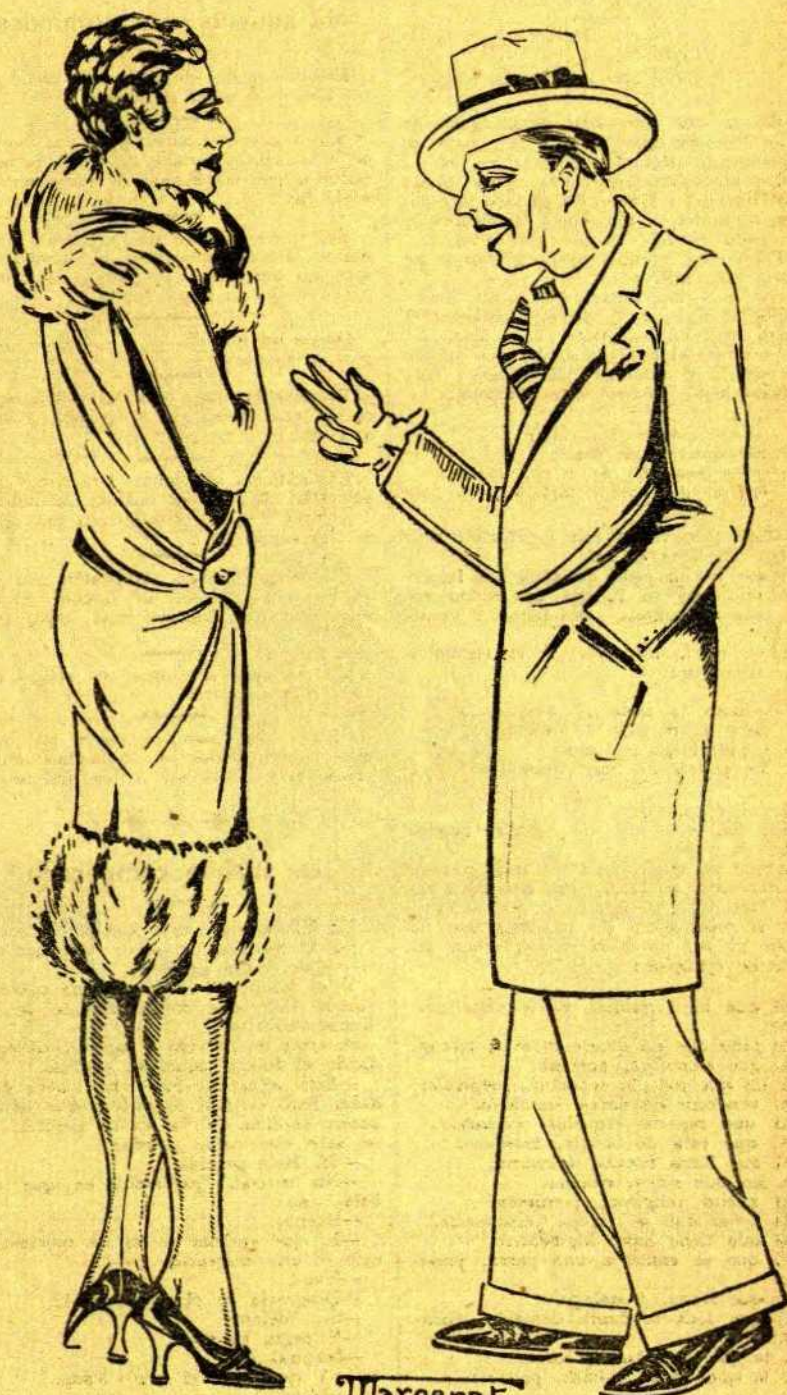
—On vas amb la cara embenada?

—Res: els boixos d'una cotilla que m'han desgraciat el nas.

—Què hi ha? Què passa?

—Una noia que estava parlant amb el xicot i li ha agafat no sé què...

—I per això bada la gent?

Margnat.
1926.

—On has estat aquesta tarda? Digue's-m'ho, Mercè! Vull saber-ho!

—Es mentida! T'han enganyat!

Yo soy un gran poeta

Lema:

«Hay que cultivar la lengua».

Se ve que aún hay algún gamarús que no sabe que yo soy un poeta de aquellos de déjame encender. Ya es un chico demasiado que haya quien ignore que Buendía y Gassol ha ganado 614 flores naturales, 2,462 flores artificiales y un pedo de accésits que hace fredat.

Digo esto, porque, ayer, un barra me envió esta misiva:

«Si eres tan pinxo, busca un conso-nante a lápiz. Apa, maco. Comienza el verso así: «Escribiéndote con lápiz...»

Se creía, el muy gamarús, que se me arronsaría el ombligo. ¡Romances! Hoy mismo le he enviado esta carteta:

«Escribiéndote con lápiz
he cometido un desliz,
pues creo que he escrito *lápiz*
en vez de escribir *tapiz*.»

¿Eh? Que venga con estirabotes otro golpe. Servidor es así.

Hace ya un pedo de años, un fulano me dijo que se jugaba un almanaque de 1912 si hallaba consonante a mampara.

¡Eso ray!, hice yo. Y le encolomé esta cuarteta:

«Como le teme al demonio,
peca Juan tras de mampara,
y pide luego pan para
los pobres de San Antonio.»

Lo dejé tapado.

En fin, que soy un triunfo, pueden subir de pieses.

Ahora he engiponado un trabajo para la Academia de la Lengua que hará rollo. Propongo, nada menos, que se cambie un estercolero de palabras que no están ni así de bien dichas. Vean un pedo de ejemplos:

Al que hace guiños, yo le diría *guiñapo*.

Al niño que no quiere mamar, *tétano*.

Al que escombra, *barreño*.

A los que todo lo soportan, *soportales*.

Al vendedor de natas, *natalicio*.

Al que reparte esquelas, *esqueleto*.

Al que está de broma, *bromuro*.

Al que fuma brevas, *breviario*.

A los que riñen, *riñones*.

Al perito religioso, *peritoneo*.

Al preso que se escapa, *escaparate*.

Al que tiene hipo, *hipotecario*.

Al que se enfila a una parra, *parri-cida*.

Al que frena, *frenólogo*.

Al que toca la flauta despacio, *flatu-lento*.

A la que hace batas, *batuta*.

A la que vende palmas, *palmatória*.

Y así 6,722 más, que no publico porque aún tengo de aquello. Pero me juego un pez que no me lo aceptarán. No hay justicia en este mundo.

BUENDIA Y GASSOL

Pensamientos
de aquello más profundos

Muchas noches de boda son robos con fractura y a mano armada.

Hacen correr que el amor no conviene a las chicas porque las llena de ideas nocivas. ¡Si las llenase de ideas nocivas sólo, ray!

Los viejos piensan que el amor es como un árbol después que ha llovido. Lo sacsejan una mica, ¡y porque caen unas gotas se piensan que llueve!

Quien no quiera polvo... que no pase por la Rambla.

El marido que pasa estonitas a la cocina con la raspa, o aprende a freir o a freirla a la propia.

Las mujeres son como el hierro. Cuando están al rojo es cuando se doblan. ¡Caray! ¡Qué pensamiento más cayo me ha salido!

El amor es como un bastón con puño de oro y virolla de llauna. El comiendo es de aquello más cayo, pero después...

Un incendio de amor se apaga con unas cuantas gotas.

Cuando los hombres dicen los años que tienen, todos se descuidan nueve meses que estuvieron a las obscuras.

Un insulto complicado

Un fulano busca una cosa por el suelo. Se le acuesta un señor y pregunta: —¿Qué habrá perdido?

Y el fulano va y le da una morma, porque dice que indirectamente le ha llamado cabrito.

Se arma un hervido y van a la delega, donde el fulano aquel se explica.

—Este señor me ha dicho *c'abra perdido*. Esto es casi lo mismo que decir: *cabra perdida*. Y la cabra perdida ya se sabe que *bala*, ¿verdad?

—Sí. Bala perdida.

—No enrede. Quedamos en que *res bala*, ¿no?

—Bueno.

—El que *resbala* se va de morros, y esto es una *desgracia*, ¿oy?

—Uva!

—Desgracia es *pega*, ¿verdad?

—Sí. Adelante.

—Y *pega*, es *pez*.

—Natural.

—¿Y qué hace el pez? Nada.

—¡Angela!

—Y *nada* es *res*, ¿no?

—Sí.

—Y como el *cabrito* es también una *res*... Vean si no me ha llamado *cabrito*.

Convenció a todos. Palabra.

Del capazo filosófico

¿En qué se parecen las manfas a los sombreros?

En que se meten en la cabeza.

¿Y un cubo a unos zapatos?

En que se hi meten los pies.

(A la galleda, ¿eh?)

¿Y un cuartel a ciertas casas de la calle del Hospital?

En que hay rancho.

¿Y un billar a las páginas de los dramas?

En que hi hacen correr bolas.

¿En qué se parecen uno que hace estoras, a Belmonte?

En que da la vuelta al ruedo.

¿Qué diferencia hay entre una bordadora y un río?

En que aquélla borda y el río... desborda.

¿Cómo, de una prenda de mujer, se puede hacer una de hombre?

Pues se coge un chal, se le llama donde haya eco, y sale chal...eco.

(N. de la R.—¡Animal!)

¿En qué se parece un acabado de nacer a un médico?

En que va a cuna.

¿Qué hombre tiene peor genio?

El esmolet. Siempre está echando chispas.

¿Qué enfermedad se coge en la playa?

La *ver-ola*.

Un reloj hecho malbién y un biombo ¿en qué se parecen?

En que *se-para*.

Anuncios

Si no queréis marearos, bebed el
ROM P. CABEZAS
Es bueno para la melsa y la sajolida

Obrero hábil para un
TRABAJO DURO
se necesita. Su ocupación consiste en
hacer merengues.—*Bético*, 69.

Ancianos, jóvenes, adúlteros, curas,
empleados, guardapaseos...
Tomad la leche condensada
LA NODRIZA
Única que se hace sin leche ni otras
porquerías.

—M'està bé?

—Esperi's, que ara vindrà el senyoret a veure com li cau.

EPIGRAMES

(D'EN SERAFÍ PITARRA)

Es queixava ahí a la nit
donya Tecla al senyor Tano
de què un ximple deia «nana»
cada punt al seu marit.
Ell, quan ho va havé sentit
i volent remei posar-hi,

va dir:—Bah! Es un perdulari
que no sap com les etziva...
Allà on el seu senyò arriba
molts voldrien arribar-hi.

En Pau i la Pepa aprenen
junts a cal mestre, l'anglès.
—Ah!—contesta un feligrès.—
Vet ací per què s'entenen!

Entre basques i badalls
deia un pobre, enyorant l'eina:
—El trist és que no tinc feina,
i a cada punt tinc treballs!

La raspa del senyor Prats
deia sempre al senyor Cinto:
—Els amos juguen al *quinto*;
jo, més m'estimo els soldats.

—Pensi que no dormo, ni menjo, ni assossego. A les nits se m'apareix Xara amb aquella pipa i em desperto sobresaltat creient que vaig a morir asfixiat.

—Si que, amic...

—I aquells udols tan esgarri-fosos d'en Daví... Pensi que encara ressonen a les meves orelles: Ahohà! Uh! Ahohahú! Ahooo!... I aquells gemecs de la Vila, aquells crits, aquells esgarips, aquells sanglots i aquells gemecs...

—Pobre amic meu!...

—I aquells gorgoritos desenfrenats d'en Nolla! «Gorigorigori ahoà! Nyac! Garranyic! Ahoà, ahuà!»

—Fins a mi se'm posa la pell de gallina.

—I la Fremont, en un recó d'escena, fumant, fumant sempre, amb una pipa que semblava una portadora i treient un fum de regalèssia que empestava i llençant malediccions subversives.

—Oh! Oh!

—I aquella fi tràgica! Lisa, la filla del rei dels gitanos, ma-leint el seu pare mentre la bruixa li llença malediccions! I en Daví clavant-se un punyal al mig de la panxa i fent tombarelles per l'escena.

—Déu meu! Quin turment!

—I tot això amb to estrident, gutural i ressonant que feia angúnia.

—Així, l'èxit...

—L'èxit, amic meu, fou definitiu. L'obra suggestionà el públic i l'entusiasme es desbordà. En Vallmitjana es veié obligat a sortir divuit vegades seguides a saludar i en Daví féu un parlament donant les gràcies a l'auditori.

—Així, les dues cases pairals

del teatre català funcionen normalment.

—Tot va com una seda.

—Ara, si no hi té inconvenient, li diré quelcom de l'estrena de «Las castigadoras».

—Digui... digui...

—Deixant de banda la gruixària del diàleg, que faria sufocar un carrabiner, i de les situacions de pronòstic reservat, l'obra distreu, engresca, es fa aplaudir i la música arravata!

—Fou un altre èxit, doncs?

—Un èxit que pot compararse al de «El sobre verde», que no era *verde*, però era esqueixat a més no poder.

—Faran quartos aquests de l'«Apolo».

—Tants com en voldran.

—Doncs ara passem a «Eldorado».

—Som-hi.

—Doncs bé, en Suárez Déza, que és un minyó d'aquells que si es dediquen al piano als tres anys ja toquen Beethoven,

i si els dona per recitar poesies als tres mesos els han de vestir d'smoking, les ha enfilat amb el teatre, i el dia menys pensat desbancarà en Benedicto.

—Tan bé ho fa?

—Fa poemes dramàtics, lírics, suggestius, contundents i fantàstics, amb decoracions *ad hoc* i efectes de llum espiritual. «El molinero y el diablo» va fer sortir fum del cap als espectadors i sembla que tots desva-riejaven.

—Però fou un triomf?

—Fou un triomf de simpatia. Ja se sap que *gente bien* entre *gente bien* no es mosseguen.

—Què més?

—Segueix l'èxit a l'«Olympia» de la companyia de circ equestre.

—Què més?

—A l'«Español», que han promès solemnement no estrenar cap més drama del districte cinquè, varen estrenar un vodevil dedicat a la parròquia que va tenir un èxit deliciós.

—Otro!

—Al «Barcelona» segueixen amb «El fantasma de Canterville», que distreu i no capfica.

—El «Charivari» estrena nous quadros i el 29 ens presentarà en Chevalier.

—El «Còmic», amb la «Roxana», han reaccionat i torna a fer soroll de calderilla.

—El «Victòria», amb «Juan

—Encara et baralles amb la teva sogra?

—No, perquè li compro instruments de can Gol, Sant Pau, 24, i ja saps que la música domestica els animals.

sin alma», treuen faves d'olla.
—Entesos?
—Entesos.
—Doncs avui ja ens hem guanyat el jornal.

ESQUITX

Dos amics que s'estimaven amb carinyo fraternal, varen anà a casa el sastre a fer-se fê un vestit blanc.

No els estranyi aquest capritxo, car és força natural, puix temps ha que diu el ditxo que «com més amics més clars».

UNA DONA PERFECTA

En Romeu feia a tots els seus amics un gran elogi de la Mercè, una veineta seva.

—Es una preciositat!—deia.
—Quins ulls! Són negres i miren d'una manera!... Té les pestanyes llargues, el mirar provocatiu, la boca sensual, la cara perfecta, el cabell negre, el cos vincladís, les anques per-

fectes... Quina xicota! Es un encant! Qui la veu una sola vegada, queda enamorat d'ella com un boig!

Cansat de tanta propaganda, li fa un amic:

—I doncs, com és que tu no t'has casat amb ella?

—Es que jo l'he vista més d'una vegada, sabeu?

PER UNA EQUIVOCACIÓ

Un minyó d'un poble veí anà l'altre dia, per cert molt de matí, a confessar-se.

El xicot, equivocadament, a causa de la foscor que regnava

en aquella santa casa, va agenollar-se a prop del confessional, però en lloc de posar-se on li corresponia, anà a parar a la reixeta que pertany a les dones.

El capellà va preguntar-li:

—Es soltera, vostè?

—No, pare.

—Es casada?

—No, pare.

—Així, doncs, és vídua.

—Tampoc, pare.

—Doncs, què és vostè?

—Sóc l'aprenent de can Mantega!

SORTOSA EDAT!

Una nena de pocs anys arriba a casa seva en el precís moment que sa mare acaba de matar una gallina; i, sorpresa, gairebé plorant, exclama:

—Pobreta gallina! Per què no ha mort el gall, que així ja no les picaria més?...

Dissimulant una mal continguda rialleta, la mare fraseja, molt baixet:

—Sortosa edat, que creiem que el gall fa mal a les gallines!...

ENGRUNA

—Té un bon tracte el senyó Endeia l'Agna l'altre dia. [ric!—
I contestà la Maria, amb candor:—Alaba't, ruc!

Fent un gran sermó a sa filla, deia don Pau:—Mira, noia, pren exemple de ton pare, que mai l'ha enganyat cap ho-
[me!

—Per què la dona, quan li he dit que volia comprar-me un bastó de banya, m'haurà dit que m'h) tregués del cap?

—Espera't, noia, que m'arreglo i vinc.
—No cal que et rentis, si vols, que anem al cinema.
(De Parisiana.)

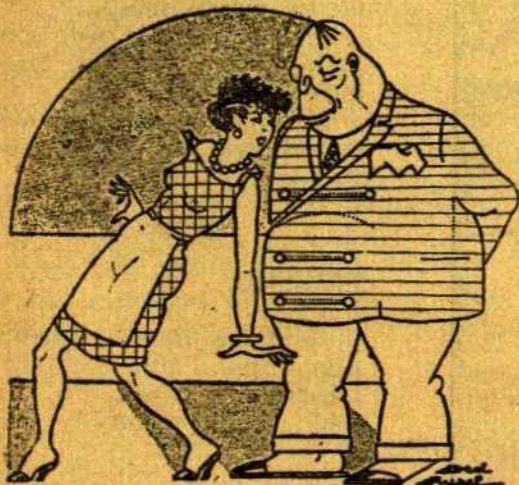
—I si faig el que vols, dolentot, m'estimaràs molt temps?
—Sí, dona. El tót està en què no se m'escapi el darrer metro.
(De Sans Gène.)

En el camp.
—Però, que ets boig? On vas amb aquesta taula, si saps que mengem a terra?
—L'he portada pel vi.
—Eh?
—Sí. M'han dit que era vi de taula.
(De Pêle-Mêle.)

—Escolta, Eusebi...
—Per què em dius Eusebi, Emília? Jo em dic Lluís.
—Ai! Em creia que érem divendres.
(De Parisiana.)

—Oh, Gustau! No està bé que tractis de camell a la meva mare! Almenys espera que siguem casats!
(De Le Journal Amusant.)

—M'acaben de portar un ram de *no me olvides*.
—El teu promès?
—No. L'amo de la casa.
(De Le Journal Amusant.)

—Ja veig que ens entendrem, noia.
—Sí, però el metge m'ha prohibit anar massa carregada!
(De Sans Gène.)

—No s'han de fer mai bestieses per una dona.
—Val més fer-les amb una dona, oi?
(De Fantasio.)

—Com? Dius que tu no has tingut mare?
—No. El papà em va tenir amb una tia!
(De Parisiana.)

—Sobretot, quan tornis, avisa'm dos dies abans. L'alegria podria matar-me!
(De Parisiana.)

—Ara comprenc per què em volia adorar amb les mans plegades.
(De Sans Gène.)

D'un llibre que ha caigut a les nostres pecadrees mans:

«Después de largas experiencias, Noffe recomendó, como más conveniente, que las patatas se tuvieran en sitio oscuro...»

Sí, señor. Es com estan millor. Ho sabem positivament.

De El Diluvio:

«Se alquila habitación con balcón a la calle para dormir.»

No pot ésser perjudicial per a la salut, això de dormir al balcó?

Fa unes quantes setmanes, es va celebrar a Buffalo un concurs de gossos policies.

En el reglament d'aquesta prova s'hi pot llegir el paràgraf següent:

«Les gosses, sota la influència del seu sexe, no podran prendre part en les proves. També els està prohibit l'accés al recinte.»

Es lamentable. El públic s'hi deuria perdre més d'un espectacle inesperat.

A un bon senyor, el metge, en examinar-lo, li va dir:

—Respiri profundament i digui tres vegades trenta tres.

I el bon senyor digué seriosament:

—Noranta nou...

Diàleg entre bones amigues:

—Voldria donar una sorpresa ben grossa al meu promès pel dia del seu sant.

—Digues-li els anys que tens.

El senyor N.... té la filla promesa.

I dos amics seus ho comenten així:

—Ja saps que la Pilar està promesa?

—Sí? I qui és el feliç mortal?

—El seu pare.

Llegim a El Liberal, de Madrid:

«Caballero 38 años, presencia capital, corazón noble, honrado, intimaría, señora, señorita aproximadas condiciones...»

No sabem quina utilitat pot tenir en aquests casos el posseir un cor noble i honrat.

La senyora clava un escàndol a la raspa:

—He vist com el carboner la petonejava, a la cuina. Un altre dia el rebré jo.

—Es inútil, senyora. M'ha promès que no besaria a ningú més que a mi.

Trobem en un diari americà que

aquest hivern estaran altre cop de moda les dones primes i pàl·lides.

Ens sembla que nosaltres no la seguirem aquesta moda.

Una definició original:

—Escolta, Manel: què és un avortament?

—Es un parent llunyà, Pepeta.

en joan

—Ara que has heradat, bé em deuràs pagar allò que em deus...

—Que et creus que sóc d'aquells que el tenir quartos els fa canviar de costum?

TEATRE TABIA

MARQUÉS DEL DUERO

Totes les nits i tardes dels dijous,
dissabtes i diumenges, l'èxit formidable d'ESTRADA i QUIROS
bas mujeres de la vida

GRAN EXIT DE

AUREA CRUZ I GRANITO DE ORO

Dimarts, dimecres i divendres, «maïnes»

EL CAPITAN STROGOFF

PREUS MOLT REDUITS TARDÀ I NIT

TEATRE VICTORIA

COMPANYIA DE PRIMER ORDRE

Cada dia l'èxit més gran
de Barcelona. La sarsuela

JUAN SIN ALMA

El senyor J... se'n va cap a París i
així ho anuncia a la seva minyona.

—No em facis res per dinar, perquè
marxo a París.

—Està bé. I per sopar, què vol que
li faci?

Entre dos amics:

—Aïr, en el cercle, vaig veure un
home que toca el piano i no té mans.

—Bah! La meua dona canta i no té
veu!...

Un altre retallet de *El Liberal*:

«Intimaría señora edat, desinteresada...»

Aquí el que fóra curiós seria que el
desinteressat fos ell.

La societat de mestres de ball ale-
manys ha celebrat la seva sessió anual
i ha acordat que el xarleston era un
ball antiquat.

Esperem el successor amb impacièn-
cia.

TEATRO COMICO

Todas las noches, y lunes, jueves, sábados y días
festivos, dos obras de gran éxito: la revista de la
ale- **NOT-YET** y la obra cum- **ROXANA**
gría **150 artistas** — Espléndida presentación

Si no recordem malament la setma-
na passada vàrem anunciar que el

PAPITU

preparava un número extraordinari

Dedicat al Paral·lel

Avui podem avançar que més de cent
escriptors i altres tants dibuixants ja
corren pel Paral·lel prenent notes,
treient apunts i fent reportatges que
si no són sensacionals poc se'n fal-
tarà. De tant en tant un dels nos-
tres redactors desapareix en una casa
de barrets, però això no té impor-
tancia degut a la magnitud de l'obra
que s'empren.

Els quadros més escaients de les
«revues», els artistes més coneguts i
els autors més celebrats, tindran la
seua pinta en aquest número que
eclipsarà els anteriors.

PAPITU per cobrir-se de glòria no
repara en sacrificis. Sortirà, si no
hi ha res que ho privi, el dia 26 del
que som.

Llegim que les dones russes estan
decidides a apoderar-se sense soroll dels
òrgans de l'apinió en la República dels
Soviets.

Apoderar-se d'òrgans i no fer soroll?
No ho creiem.

En un diari de Madrid es defineix la
boxa com «una simple expansió de
àrea lúdica».

Dóna gust la gent que parla clar.

TOTS ELS DIES EL MÉS GRAN
ESPECTACLE DE BARCELONA

TEATRE ROMEAGran Companyia
VILA-DAVI

Triomf del Teatre Català i espa-
tarrant èxit de

La caravana perduda

d'en JULI VALLMITJANA

LA OSTRÍCOLA CATALANA

Casa fundada l'any 1887

Fill de Eulogi Obregón

Ostres vordes de Marones i Portugueses
Especialitat en tota classe de mariscos

Raurich, 13 : Telèfon 2295-A
BARCELONA

A Bully-les-Mines (França), vuit ma-
trimonis han celebrat el mateix dia les
seves bodes de diamant, i set ses bodes
d'or.

I a França hi ha divorci, que, si no...

Als Estats Units s'ha celebrat un con-
curs de pantorrilles femenines. Les con-
cursants, tapades amb una cortina, sols
ensenyaven la part del cos que devia
ésser premiada.

El Jarat va donar el premi a un joc
de pantorrilles estupend, que va resul-
tar pertànyer a una senyora de... sei-
xanta sis anys!

O sigui, una tobillera venerable.

D'un qüestionari d'estadística publi-
cat per un diari parisenc:

«Primer. Quants naixements de cada
sexe hi ha hagut en el poble en 1926?»

Segon. Quantes defuncions, també de
cada sexe?»

Tercer. Quants matrimonis, també de
cada sexe?»

Per que com es diu que l'estadística
és una ciència exacta i precisa.

TEATRE ESPANYOL

C. Sempere-Bergés
DITXOSA NIT DE NUVIS!

CAPSULES PERUVIANES

Upic i provat remei que en pocs dies cura radical-
ment les afeccions de les vies uripàries: Purgacions,
fluïxos, &, per aptigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Correspondència

Manel.—Té raó. Les bromes, fer-les pesades o no fer-les. Ara, que no se'n refli, eh?

Un de Sans.—Ja serà això que vostè diu, ja.

Tres nenes.—Sentim fins a la trinxà dels calçotets haver de desairar-les, però no ens queda altre remei. Es tan mansol el que ens envien...

Calameta.—N'aprofitarem un, i gràcies. La cosa no dona per més.

Roda-soques.—Anirà, com de costum.

Endergas.—Bé, sí, però on vol que l'hi publiquem? Fa vuit pàgines!

A. F.—Potser sí que té raó en algun extrem, però faci's càrrec que el nostre lema és fer grimègia. Ah! I allò de l'afusió que vostè veu per aquella senyora, no hi ha tal cosa. Pot pujar-hi de peus!

J. Margenat.—Sí, senyor, car van forçar a l'hora. Noqui-la.

Ganàpia.—De tant en tant bé s'ha de tirar quelcom al cove, no li sembla? Una pitonisa de Masquefa.—Ho arreglarem, car la pensada és d'upa.

Joan Canut.—Ja us dic jo que ens ha fumut—el senyor don Joan Canut!—Ens envia un conte brut,—que si el possem, tururut!,—qui gemega—ja ha rebut!

Luis Alvarez.—Sí, home: l'hi publicarem. Allà va:

«Jo no sé lo que té la meua xicota que quant me mira dols em posa pell de granota i em batega molt el polç.»

D'aquí a l'Acadèmia de la Llengua sols hi va un pas.

Sopetes.—No fa pel nostre geni.

I. L. P.—No, senyor. Ja s'ha dit i

no ens sembla elegant tornar a insistir-hi.

Sòmimes.—Veurem. Hi ha més dies que xorissos.

Un sentimental.—Anirà. Fent-ho així, ens entendrem molt aviat.

Ric Roc Ruc.—No ens atabali, home, que el nostre mal no vol soroll.

Un plebeu.—Sí? Doncs no sabem pas que dir-li. Apa!

Nas d'escàndol.—Amb un bon adob potser sí. No hi ha res impossible en aquest món.

Petra.—Doncs, no ens emmetzint la vida!

Un capellà alegre.—Reverend, això no va. Potser en llatí tindria més solta!

Sis menors.—No està gens malament. Ara, que, si són menors, quan arribin a majors ja ens avisaran, eh?

Un noi ros.—No, maco, no; aquest gènere no el toquem. Ai, uix!

Els del palco del llanto.—No serà tant!

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

EXIT LOTION LADIL
grandiosa de la
l'única remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin
CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 8 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE: DEBILIDAD NERVIOSA
Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades

VIAS URINARIAS. — Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5'50 PESETAS CAJA

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avariosis), eczemas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erup-

ciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, PESETAS 5'50 FRASCO

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 PESETAS FRASCO

PRODUCTO DEL LABORATORIO SOKATARG. Oficinas, calle del Ter, 16. Teléfono 564 S. M., Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calcetines reforzados
para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATA CABRAS RAPID, a la primera vez R. L. P. — Clínica de vías urinarias lavado e irrigaciones para después del acto sexual
LA MUNDIAL : ESPALTER, 8
(entre San Pablo y Beato Oriol)

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsà

Sant Ramon, 1-BARCELONA

SARNA Es cura radicalment amb el **SUBFURECO GABABHERO RONYA**
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Especlles

—Només aquesta ha vist? Quina poca traça!
—Si vostè hi pugés, senyoreta, potser jo en veuria alguna més.